

Vyvěšeno dne: 21. 11. 2025
Svěšeno dne: 5. 12. 2025

Jarmila Kožnarová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Martin Babůrek**, bytem Lučany nad Nisou 635, Lučany nad Nisou, zastoupen JUDr. Josefem Skácellem, advokátem, se sídlem Londýnská 674/55, Praha 2, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje**, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 584/24, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 26. 2. 2025, č. j. 59 A 59/2024-89,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, který zamítl stěžovateloivu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2023, č. j. KRPL-45848-10/ČJ-2023-1800DP; tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, dopravního inspektorátu územního odboru Jablonec nad Nisou (dále jen „dopravní inspektorát“) ze dne 16. 6. 2023, č. j. KRPL-45848-2/ČJ-2023-180406; tímto rozhodnutím byla zamítnuta stěžovatelova žádost o obnovu řízení ve věci přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a § 83 odst. 1 písm. p) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“).

[2] Stěžovateli byla příkazovým blokem série EK/2021 č. K 4079170 (dále jen „příkazový blok“) uložena pokuta na místě zaplacená ve výši 1 200 Kč. Bylo projednáno protiprávní jednání stěžovatele, ke kterému došlo dne 12. 6. 2022 v 8:40 hod. na silnici č. I/10, ul. Krkonošská v obci Tanvald poblíž domu č.p. 256, a kterého se dopustil tím, že při řízení motorového vozidla zn. Mercedes-Benz RZ: 6AX 7317 šedé barvy, jehož je provozovatelem, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 12 km/h, když mu byla naměřena rychlost 65 km/h, po odečtu tolerance 3 km/h tedy 62 km/h, přičemž řídil na pozemní komunikaci vozidlo bez toho, aby mělo

platnou technickou prohlídku, neboť její platnost skončila dne 23. 4. 2022. Tímto jednáním měl stěžovatel porušit § 18 odst. 4 a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a § 83 odst. 1 písm. p) zákona o podmínkách provozu vozidel. Pokuta byla uložena za přestupek podle § 83 odst. 1 písm. p) zákona o podmínkách provozu vozidel. Stěžovatel příkazový blok na pokutu na místě zaplacenou podepsal, převzal díl B a pokutu zaplatil. Žádost o obnovu řízení podal stěžovatel dne 4. 5. 2023 poté, co na základě oznámení Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 17. 2. 2023 zjistil, že dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení v registru řidičů.

[3] Stěžovatel v **žalobě** namítal dva okruhy otázek k posouzení, a to, zda Krajské ředitelství policie Libereckého kraje disponovalo kompetencí vyřídit stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení a zda byly naplněny důvody obnovy řízení. Stěžovatel namítal, že prvoinstančním orgánem v jeho věci byl dopravní inspektorát Jablonec nad Nisou, tedy Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, proto s ohledem na § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) podle kterého je odvolacím správním orgánem nejbližší nadřízený správní orgán, nemůže být Krajské ředitelství policie Libereckého kraje současně odvolacím orgánem. Stěžovatel dále namítal, že se domníval, že pokutu z příkazového bloku dostává pouze za přestupek podle § 83 odst. 1 písm. p) zákona o podmínkách provozu vozidel. Nevěděl, že příkazový blok se stal jediným podkladem pro zápis 2 bodů v bodovém hodnocení, jelikož se vztahoval i k přestupku překročení maximální povolené rychlosti v obci.

[4] **Krajský soud** rozhodoval ve věci stěžovatele opakovaně; jeho první rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2024, č. j. 5 As 269/2023-39, pro zmatečnost z důvodu nesprávného obsazení soudu. V nynějším rozhodnutí, již ve správném obsazení, dospěl krajský soud k závěru, že odbor služby dopravní policie Krajského ředitelství policie Libereckého kraje byl oprávněn rozhodnout o odvolání stěžovatele proti rozhodnutí dopravního inspektorátu územního odboru Jablonec nad Nisou o zamítnutí žádosti o obnovu řízení skončeného vydáním příkazního bloku Policií ČR. Krajský soud odkázal na znění zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“) a závazný pokyn policejního prezidenta ze dne 14. 12. 2011, č. 221/2011 (dále jen „pokyn policejního prezidenta č. 221/2011“), kde policejní prezident upravil některé postupy policie v řízení o přestupcích. Příslušnost odvolacího správního orgánu na úrovni policejního prezidia, které se stěžovatel domáhá, je dle přílohy dána pouze v případech odvolání proti rozhodnutí vydanému v přezkumném řízení.

[5] S odkazem na § 100 odst. 1 správního řádu krajský soud zdůraznil, že obnova řízení slouží k nápravě skutkových omylů zjištěných po právní moci rozhodnutí. Je možná také v případě, kdy řízení skončí vydáním příkazu na místě, k tomu krajský soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65. Obnova řízení v případě udělení pokuty příkazem na místě však nemá sloužit ke zpochybnění splnění podmínek pro vydání příkazu na místě. Krajský soud uzavřel, že příkazový blok byl vyplněn čitelně a srozumitelně a je z něj jasné seznatelné, že se vztahoval k oběma přestupkům spáchaným stěžovatelem. Mylná domněnka stěžovatele, že pokuta byla uložena pouze za jeden přestupek podle § 83 odst. 1 písm. p) zákona o podmínkách provozu vozidel, a nebyla současně uložena i za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, pramení z případné neznalosti pravidel pro ukládání pokut za spáchání více přestupků, případně neznalosti, že příkazovým blokem je současně shledán vinným z přestupku, za který se na základě pravomocného příkazu na místě zaznamenávají 2 body v bodovém systému, nelze posoudit jako důvod obnovy ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

pokračování

[6] K námitce porušení práva být seznámen s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, kterou stěžovatel uplatnil v souvislosti s absencí originálu příkazového bloku ve správním spise před vydáním rozhodnutí dopravního inspektorátu, krajský soud přisvědčil, že před vydáním rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení dopravní inspektorát stěžovatele nevyzval v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, aby se seznámil s podklady rozhodnutí a vyjádřil se k nim. Toto pochybení však nemohlo mít za dané situace vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť stěžovatel již ode dne 12. 6. 2022 disponoval částí A příkazového bloku obsahující tytéž náležitosti a mohl tak před vydáním prvostupňového rozhodnutí svoje připomínky k obsahu příkazového bloku a rozsahu uděleného souhlasu uplatnit.

[7] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 66/2013 vyplývá závěr o tom, že policie má pravomoc i působnost k tomu, aby projednala v blokovém řízení daný přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na veřejných komunikacích (bod 11) a dále závěr, že správním orgánem je krajské ředitelství policie (bod 13). Podle závěrů výše zmíněného rozsudku je dle stěžovatele Krajské ředitelství policie Libereckého kraje prvostupňovým správním orgánem, a i vzhledem k tomu, že jiný správní orgán ve věci nerozhodoval, projednává také návrh na obnovu řízení (§ 100 odst. 2 správního řádu). Jestliže je Krajské ředitelství policie Libereckého kraje ve věci prvostupňovým správním orgánem, nemůže projednávat odvolání proti svému rozhodnutí (§ 89 odst. 1 správního řádu). Krajský soud, a před ním Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, vyřešily otázku odvolacího orgánu nesprávně, jestliže podle nich o odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Libereckého kraje rozhoduje opět Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, a to i s (jejich) odvoláním na § 178 správního řádu. Pokud je v příloze Závazného pokynu policejního prezidenta č. 221/2011 uvedeno, že příslušnost odvolacího správního orgánu na úrovni policejního prezidia je dána jen v případech odvolání proti rozhodnutí vydanému v přezkumném řízení, neznamená to bez dalšího, že není dána pro obnovu řízení (ve spojení s tím, že krajský soud uvádí, že z přílohy vyplývá, že o *odvolání* proti příkazu na místě rozhoduje odbor služby dopravní policie KRP, nikoli explicitně o obnově řízení). Vymezení věcné příslušnosti by ani nemělo být předmětem interního pokynu. Stěžovatel podotýká, že pokyn policejního prezidenta není volně dostupný a že v řízení před soudem (a ani v předcházejícím správním řízení) nebyl proveden jako důkaz.

[8] Dále stěžovatel považuje výklad v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, za tendenčně zužující, jelikož toto usnesení uvádí přímo ve výroku, že obnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Stěžovatel konstantně uvádí, že svým podpisem vyjádřil souhlas s uložením pokuty za přestupek podle „§ 83/1p zák. č. 56/2001 Sb., ve znění p.p.“, jak je to čitelně vypsáno na příkazovém bloku, který mu byl uložen jako provozovateli vozidla. A také konstantně uvádí, že nesouhlasil s uložením pokuty příkazem na místě za to, co nebylo uvedeno v části 6. příkazového bloku. V této části bylo uvedeno jednotné číslo slova „přestupek“ a znění části 6. bloku, že „pokuta je uložena za přestupek podle § 83/1 p) zák. č. 56/2001 Sb., ve znění p. p.“. Není možné potvrdit, že stěžovatel svým podpisem stvrdil také správnost části 5. bloku, tedy že souhlasil se spácháním přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

[9] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že z důvodu speciální úpravy v § 91 odst. 1 věta první a § 92 odst. 2 věta druhá zákona o odpovědnosti za přestupky není na místě aplikovat judikatorní závěry civilních soudů týkající se písemné formy soukromoprávních úkonů. Stěžovatel se domnívá, že byl uveden v omyl od policistky, která na místě operovala, jelikož mu zamlčela, že bylo jejím úmyslem pokutovat jej za oba přestupky, a také že uložením pokuty

příkazem na místě přijde o body v bodovém hodnocení. Stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2020, sp. zn. 6 As 148/2020, kde dospěl soud k závěru, že může být zrušen příkaz na místě, když nebyl správním orgánem dostatečně zjištěn skutkový stav, nezjistil všechny rozhodné okolnosti nebo pečlivě nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo dosud najevo. Stěžovatel rovněž nesouhlasí s krajským soudem, že obě části příkazového bloku jsou čitelné. Namítá, že byl seznámen pouze s kopií příkazového bloku, částí B, zatímco krajský soud byl seznámen s originálem, částí A, která byla následně založena do správního spisu. Měl tak možnost porovnání, kterou stěžovatel neměl. Je tedy nesprávný závěr krajského soudu, že stěžovatel disponoval od 12. 6. 2022 částí A, disponoval pouze částí B, která je hůře čitelná. Ve správním spise stěžovatel (po vydání prvostupňového rozhodnutí správního orgánu) našel kopii části A příkazového bloku. Také kopie části A je podle stěžovatele zjevně nečitelná v části 5 a části 9. Stěžovatel navrhoval provedení příkazového bloku jako důkazu a žádal jeho přečtení před krajským soudem, což krajský soud odmítl. Dle stěžovatele z důvodu jeho nečitelnosti. Stěžovatel se tak domnívá, že kasační stížnost přesahuje jeho vlastní zájmy a je tak přijatelná. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** poukázal na to, že kromě kasační námítky neprovedení důkazu před krajským soudem, přečtení originálu příkazního bloku, se kasační námítky opakují, žalovaný se s nimi již několikrát vypořádal, načež odkazuje na odůvodnění správního rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Pokud stěžovatel nerozporuje skutečnost, že byla Policii ČR dána příslušnost k projednání stěžovatelem podané žádosti o obnovu řízení, tak musí vzít na vědomí, že činnost policie řídí policejní prezidium, v jehož čele stojí policejní prezident, který za činnost policie odpovídá. A je to policejní prezident, který je oprávněn vydávat interní předpisy nejen ohledně vnitřní organizace, ale i ke způsobu výkonu činnosti svěřené policii. To plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 66/2013-29, kde bylo uvedeno, že „*v rámci vnitřního uspořádání mohou útvary policie zřízené v rámci působnosti krajských ředitelství vykonávat činnost, určené právě jejich interními předpisy.*“ Žalovaný zdůrazňuje, že čl. 19 pokynu policejního prezidenta č. 221/2011 a jeho příloha nevytvářejí prostor pro polemiku stěžovatele.

[11] K stěžovatelově námitce ohledně toho, že svým podpisem dal souhlas pouze k projednání jednoho přestupku v příkazovém řízení a nedal souhlas k projednání druhého přestupku, překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci a že na předepsaném formuláři je předtištěn údaj „přestupek“, nikoliv „přestupky“, žalovaný podotýká, že stěžovatel opomíjí skutečnost, že přestupkové řízení podléhá absorpční zásadě, tedy že se ukládá trest pouze za přestupek nej přísněji trestaný. Příkazový blok je tvořen kolonkami s předtištěnými i vpisovatelnými údaji, které jsou systematicky řazeny za sebou a utvářejí jeden celek s popisem všech rozhodných okolností. Tvzení stěžovatele o nečitelnosti příkazového bloku a rozporování rozsahu uděleného souhlasu na příkazovém bloku smysl obnovy příkazního řízení nenaplnují.

[12] Skutečnost, že postup byl v souladu se zákonem a interními předpisy Policie ČR, dokládají i údaje z informačního systému Policie ČR „Příkazní řízení“, které do něho vložila pprap. Zuzana Červená ve stejný den, kdy k uložení pokuty došlo. Po vložení údajů již s daty v systému nebylo manipulováno. Z výpisu je jasné patrné, že pokuta 1.200 Kč byla stěžovateli uložena za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci a užití vozidla, které nesplňuje technické podmínky k provozu na pozemních komunikacích. Pečlivost příslušnice, které se stěžovatel v kasační stížnosti podivuje, je tak dokumentována, krom čitelnosti a způsobu vyplnění příkazového bloku, i způsobem vyplnění údajů v informačním systému, který je ve shodě s postupem daným čl. 5 odst. 2 Pokynu policejního prezidenta ze dne 28. 6. 2017, č. 161/2017, kterým se upravuje postup při manipulaci s příkazovými bloky a finančními prostředky vybranými příkazem na místě.

pokračování

[13] Žalovaný doplňuje, že stěžovatel námitku nemožnosti seznámit se s podklady rozhodnutí nevznnesl v odvolacím řízení a ani v žalobě neuvedl, jak se nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotklo jeho práv. V tomto směru tak žalovaný považuje argumentaci stěžovatele spočívající v námitce absence originálu části A příkazového bloku ve správním spise za lichou, neboť v rámci příkazního řízení na místě mu byla policejním orgánem vydána kopie části B příkazového bloku, jež obsahovala stejné náležitosti jako část A příkazového bloku. Správní spis pak obsahoval ověřenou kopii části A příkazového bloku čitelnou stejně jako originál části A příkazového bloku (což konstatoval i krajský soud v napadeném rozsudku).

[14] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud konstatuje, že možnost účastníků řízení opakovaně napadnout nové rozhodnutí krajského soudu je omezena dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno kasačním soudem; to neplatí, je - li jako kasační důvod uplatněna námitka, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ze zákazu opakované kasační stížnosti dovodila judikatura nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. K zásadnímu sjednocení rozhodovací činnosti k této otázce došlo usnesením rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165 (publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS); rovněž Ústavní soud se problematikou nepřipustnosti kasační stížnosti dle zmíněného zákonného ustanovení ve své judikatuře zabýval; např. v nálezu sp. zn. IV. ÚS 136/05, ze dne 8. 6. 2005 (N 119/37 SbNU 519), konstatoval, že samo o sobě § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. „*prima facie* žádné rysy protiústavnosti nevykazuje“ a doplnil, že je však třeba interpretovat jej způsobem ústavně souladným. Ústavní soud dále poukázal na to, že smyslem a účelem zákonem založené nepřipustnosti kasační stížnosti v tomto případě „*je nepochybně skutečně to, aby Nejvyšší správní soud se znovu nemusel zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Podrobit takovéto rozhodnutí novému přezkumu v rámci řízení o kasační stížnosti by bylo zcela nesmyslné, neboť ve svých důsledcích by v případě připuštění nového přezkumu mohly nastat toliko dvě možné situace. Buď by totiž kasační soud setrval na svém původním právním názoru (takže by věcné projednání kasační stížnosti nemělo pro stěžovatele naprosto žádný význam), nebo by vyslovil právní názor jiný (takže by postupně rozličnými právními názory zcela rozvrátil právní jistotu a popřel princip předvídatelnosti soudních rozhodnutí)*“. K tomu Ústavní soud dodal, že „*[v]ztáhnout však citované ustanovení též na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav (jako v posuzované věci), by ve svých důsledcích, v rozporu i s úmyslem zákonodárce mohlo vést k naprosté zbytečnosti Nejvyššího správního soudu, neboť byl-li by výklad předestřený v projednávané věci Nejvyšším správním soudem přípustný, mohl by tento soud v každé projednávané věci vždy prvním kasačním rozhodnutím vytknout jakoukoli (třebas i malichernou) procesní vadu a poté v druhém kasačním řízení kasační stížnost odmítnout, a tím odmítnout i věcný přezkum naříkaného rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva*“ (viz též nálezn sp. zn. IV. ÚS 4397/12, ze dne 9. 2. 2016).

[16] Kasační stížnost stěžovatele je přípustná, jelikož první rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno z důvodu zmatečnosti, přičemž Nejvyšší správní soud o kasačních námitkách stěžovatele *in meritum* nerozhodoval.

[17] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se v prvé řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. K otázce nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Nepřezkoumatelnost nepředstavuje, pokud soud prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, či ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161).

[20] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. V rozsudku obsažená argumentace tvoří koherentní celek, z něhož je zřejmé, jaké úvahy krajský soud vedly k vysloveným závěrům a jakým způsobem se soud vypořádal s žalobními námitkami; věcná správnost závěrů krajského soudu je již otázkou meritorního přezkumu napadeného rozsudku.

[21] Pokud stěžovatel v kasační stížnosti předkládá argumenty, proč je jeho kasační stížnost přijatelná dle § 104a odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud podotýká, že přijatelnost kasační stížnosti se posuzuje v případech, kdy o věci rozhodoval specializovaný samosoudce, což není nynější případ, jelikož věc před krajským soudem byla rozhodnuta tříčlenným senátem dle § 31 odst. 1 s. ř. s., otázkou přijatelnosti se tudíž není na místě zabývat.

[22] Institut obnovy řízení, kterého se stěžovatel domáhá, je upraven v § 100 odst. 1 správního řádu takto: „*Rízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže: a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.*“

[23] Výkladem tohoto ustanovení se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65; konstatoval, že řízení může být obnoveno jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Stěžovatel namítá, že udělil svým podpisem na příkazovém bloku pouze souhlas s projednáním přestupku dle § 83 odst. 1 písm. p) zákona o podmínkách provozu vozidel, dle kterého „*jako provozovatel vozidla v rozporu s § 38 odst. 1 písm. e) provozuje na pozemních komunikacích vozidlo, jehož technická způsobilost nebyla ověřena způsobem uvedeným v § 38 odst. 1 písm. e)*“. Neudělil však souhlas s projednáním přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, kdy řidič vozidla „*překročí nejvyšší povolenou rychlost o 10 km/hod a více.*“

[24] Rozšířený senát připustil, že důvodem pro obnovu řízení dle § 101 odst. 1 správního řádu v řízení, které skončilo uložením pokuty v blokovém řízení, může být zfalšování podpisu nebo záměna identity obviněného z přestupku na pokutovém bloku uvedené v žádosti o obnovu řízení společně s navrhovanými důkazy vztahujícími se k těmto tvrzením. Jedná se totiž o dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které vyšly najevo po právní moci rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Stěžovatel ale žádné nové důkazy nenabízí. Jako důkaz slouží především strana A pokutového bloku, která byla dostupná od počátku příkazového řízení. Stěžovatel se svým jednáním dopustil dvou výše zmíněných přestupků, s čímž byl zasahující policistkou konfrontován; svým podpisem na příkazovém bloku stvrdil svoji vůli vyřešit věc uložením pokuty v blokovém řízení. Zasahující policistka v úředním záznamu ze dne 6. 5. 2023,

pokračování

č. j. KŘPL-45848/ČJ-2023-180406 (dále jen „úřední záznam“), uvedla, že stěžovatele seznámila s oběma spáchanými přestupky, přičemž důvod zastavení stěžovatele bylo nedodržení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Až po ztotožnění řidiče a vozidla bylo policejní hlídkou zjištěno, že na vozidle není platná technická kontrola. Zasahující policistka uvedla v úředním záznamu, že stěžovatel chtěl vidět fotografii z měřicího zařízení, která mu byla i ukázána. Stěžovatel si tak zjevně musel být od počátku vědom i spáchání tohoto přestupku.

[25] Lze připustit, že příkazový blok je hůře čitelný, jelikož policistka byla nucena do něj vepsat právě dva spáchané přestupky, ale společně s údaji z informačního systému, který je součástí správního spisu je možné spolehlivě učinit závěr, co tam je napsáno. Do informačního systému Policie ČR „Příkazní řízení“ jej vložila pprap. Zuzana Červená, zasahující policistka, ve stejný den, kdy k uložení pokuty došlo. Zalovaný doložil ve správním spisu, že se zápisem v systému již nebylo dále manipulováno. Příkazový blok byl vyplněn totožně jako údaj v informačním systému, přičemž policistka v úředním záznamu dovysvětlila průběh celé situace a její výpověď je konzistentní. Přitom výpověď policisty je nutno považovat primárně za hodnověrnou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011-115). Nejvyšší správní soud také nepřehlédl, že stěžovatel udělil souhlas k vyřízení věci v blokovém řízení a až mnohem později, když dosáhl 12-ti bodů v bodovém hodnocení řidičů, uvedl, že v blokovém řízení udělil souhlas pouze s projednáním jednoho přestupku v rámci blokového řízení, především s tím, za jehož spáchání nebyl sankcionován dvěma body do bodového hodnocení řidičů. Už ale nijak neodůvodňuje, jak se domníval, že bude druhý přestupek vyřešen, jak si odůvodnil, že nebylo zahájeno správní řízení ve věci tohoto přestupku, jehož spáchání si musel být vědom. Takovýto tvrzený důvod nemůže podle závěru Nejvyššího správního soudu s ohledem na závěry rozšířeného senátu založit důvod pro obnovu řízení, zejména když obsah pokutového bloku byl zcela jednoznačný. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 6 As 296/2016-65, konstatoval: „*Smyslem obnovy blokového řízení je odstranění zjevné nespravedlnosti v případě, kdy později vyjde najevo, že osoba, která je na pokutovém bloku jako přestupce uvedena, se daného přestupku objektivně nemohla dopustit. Nemá a nemůže sloužit jako svého druhu standardní opravný prostředek proti rozhodnutí vydanému v blokovém řízení.*“ Tvrzení stěžovatele, že souhlas s projednáním v blokovém řízení udělil pouze k jednomu spáchanému přestupku, nemůže založit legitimní důvod k obnovení řízení. Není totiž pochyb o tom, že stěžovatel se skutečně obou dopravních přestupků dopustil a byl si toho i vědom. Žádné nové skutečnosti, které by byly způsobilé založit odlišné posouzení skutkového stavu, nenastaly, resp. stěžovatel žádné takové nepředestřel. Stěžovatel ani např. netvrdil, že se na daném místě vůbec nenacházel, nebo že se přestupku mohla dopustit jiná osoba, která měla k dispozici jeho řidičský průkaz a mohla ho zneužít. K možnosti obnovy příkazního řízení je třeba přistupovat tak, aby nebyl zcela popřen smysl tohoto neformálního typu řízení o přestupku a aby se z něj nestal způsob, jak následně uniknout sankci za přestupek. Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem dospěl k závěru, že důvod obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nebyl dán.

[26] Dle § 89 odst. 1 správního řádu, „*nestanoví-li zákon jinak, je odvolacím správním orgánem nejbližší nadřízený správní orgán*“. Dle § 178 odst. 1 věta první, tak „*nadřízeným správním orgánem je ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon*“.

[27] Krajský soud již v odůvodnění svého rozhodnutí zdůraznil, že Policie ČR je správním orgánem *sui generis* a že v nynějším případě je nutné vycházet ze zákona o policii, kde podle § 1 platí, že policejní prezident odpovídá za činnost policie ministrovi. Podle § 6 odst. 1 téhož zákona policie vytváří útvary a dle odst. 2 útvary policie uvedené v odst. 1 písm. b) zřizuje na návrh policejního prezidenta ministr a útvary policie uvedené v odst. 1 písm. d) zřizuje na návrh ředitele krajského ředitelství policejní prezident, přičemž dle odst. 3 uvedeného ustanovení policejní prezidium řídí činnost policie. Policejní prezident je pak v rámci řízení policie oprávněn vydávat vnitřní předpisy nejen ohledně vnitřní organizace, ale i ke způsobu výkonu činnosti svěřené policii. Odvolací orgán je tedy v souladu se správním řádem určen zvláštním zákonem, přičemž nadřízeným správním

orgánem je obecně ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon. Postup dle § 89 odst. 1 správního řádu, kterého se stěžovatel dovolává a na základě něhož argumentuje, že příslušným správním orgánem byl měl být nadřízený policejní orgán krajského ředitelství policie, by byl na místě v případě, pokud by odvolací správní orgán nebyl určen zvláštním zákonem.

[28] V pokynu policejního prezidenta č. 221/2011 policejní prezident upravil některé postupy policie v řízení o přestupcích. V čl. 19 závazného pokynu, který se vztahuje k obnově řízení, policejní prezident určil, že útvary příslušné k rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o obnově řízení jsou uvedeny v příloze závazného pokynu. Čl. 19 pokynu policejního prezidenta č. 221/2011 odst. 1 stanoví: „*Podání se posuzuje podle jeho skutečného obsahu. Podání, z něhož vyjde najevo, že účastník řízení provedeného příkazem na místě žádá o povolení obnovy řízení, se v souladu s právním předpisem postupuje útvaru, který pravomocně rozhodnutí vydal (viz sloupec B přílohy tohoto závazného pokynu). O žádosti o obnovu řízení se vydá rozhodnutí.*“ Odstavec 2 stanoví, že „*útvary příslušné k rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o obnově řízení jsou uvedeny v příloze k tomuto závaznému pokynu*“. Interpretací čl. 19 citovaného pokynu ve spojení s přílohou pokynu nelze dojít k jinému závěru, než že příslušným odvolacím orgánem pro odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení skončeného uložením příkazového bloku je odbor služby dopravní policie toho krajského ředitelství policie (řádek 7 sloupec C), jehož útvar o příkazu na místě rozhodl (řádek 7 sloupec B); příslušnost odvolacího správního orgánu na úrovni policejního prezidia je zde dána pouze v případech odvolání proti rozhodnutí vydaném v přezkumném řízení (řádek 7 sloupec D přílohy). Orgánem, který byl oprávněn rozhodnout o povolení obnovy řízení byl územní odbor krajského ředitelství policie, což bylo v nynějším případě splněno, jelikož rozhodoval územní odbor Jablonec nad Nisou Dopravní inspektorát a orgánem, který rozhodoval o odvolání proti zamítnutí obnovy řízení byl odbor služby dopravní policie krajského ředitelství policie, což bylo také splněno.

[29] To, že k rozhodování o návrhu na obnovu řízení, jakožto i o odvolání proti tomuto rozhodnutí jsou příslušné orgány (resp. různé útvary) krajského ředitelství policie Nejvyšší správní soud nezpochybnil např. v rozsudcích ze dne 13. 8. 2014, 4 As 93/2014-40, ze dne 16. 1. 2018, č. j. 8 As 108/2017-34, ze dne 25. 10. 2013, č. j. 4 As 86/2013-35 nebo ze dne 4. 3. 2021, č. j. 9 As 259/2019-40. Stěžovatelem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, sp. zn. 1 As 66/2013, pouze uvádí, že krajské ředitelství policie je organizační složkou státu a účetní jednotkou, přičemž útvary policie zřízené v rámci jeho působnosti jsou vnitřními organizačními jednotkami krajského ředitelství. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku rozhodoval o pasivní žalobní legitimaci krajského ředitelství, neurčoval však, kdo je odvolacím orgánem v případě nevyhovění žádosti o obnovu řízení; odkaz stěžovatele je tak nepřipadný.

[30] Stěžovatel namítal, že pokyn policejního prezidenta č. 221/2011 není veřejně dostupný a nebyl proveden jako důkaz. Nejvyšší správní soud ověřil, že tento pokyn je součástí správního spisu, a to jako příloha č. 2 na číslech listu 21 až 29. Dokazování správním spisem se neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117), krajský soud se tak pochybení nedopustil, stejně tak, pokud neprovedl důkaz přečtením příkazového bloku při nařízeném jednání.

[31] Nejvyšší správní soud na základě posouzení obsahu správního spisu dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný, potažmo krajský soud, že stěžovatel si musel být vědom skutečnosti, že v okamžik zastavení policejní hlídkou se dopustil dvou přestupků, překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci a řízení vozidla bez platné technické prohlídky, jednalo se tedy o souběh dvou přestupků, které se projednávají ve společném řízení dle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, v takovém případě se uplatní při ukládání sankce absorpční zásada; tomu odpovídá znění příkazového bloku. Správní orgán neukládá správní trest za každý spáchaný přestupek zvlášť, protože má zákonnou povinnost dle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky pokutu

pokračování

uložit vždy za jeden spáchaný přestupek, a to ten nejpřísněji trestný. Ke stejnému závěru dospěl i krajský soud a Nejvyšší správní soud se s ním ztotožňuje.

[32] Stěžovatel namítá, že ve správním řízení došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, jelikož ve správním spise nebyl před vydáním rozhodnutí o obnově řízení originál příkazového bloku a stěžovatel nebyl vyzván, aby se seznámil se shromážděnými podklady správním orgánem. Nejvyšší správní soud ověřil, že originál pokutového bloku se nachází ve správním spise na čísle listu 20. Nejvyšší správní soud rovněž ověřil, že originál příkazového bloku je jasně čitelný, rozhodně lépe než poskytnuté kopie stěžovatelem. Nejvyšší správní soud konstatuje, že neposkytnutí možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí obecně zcela jistě představuje pochybení, které může mít vliv na zákonnost rozhodnutí. V daném případě však souhlasí se závěrem krajského soudu, že pokud nebyl stěžovatel výslovně vyzván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí správního orgánu dle § 36 odst. 3 správního řádu (originálem příkazového bloku), nebyl na svých právech zkrácen způsobem, který by mohl vést k nezákonnosti rozhodnutí. Ve správním spise byla založena kopie části A pokutového bloku ze dne 12. 6. 2022, číslo bloku K 4079170 na čísle listu 28. Tato kopie je stejně čitelná jako originál a nacházela se ve správním spise již 3. 5. 2023, přičemž stěžovatelův zástupce nahlížel do správního spisu dne 23. 6. 2023. Byl tedy se všemi zásadními skutečnostmi, konkr. s úředním záznamem výpovědi zasahující policistky ze dne 6. 5. 2023, č. j. KRPL-45848/ČJ-2023-180406, výstupem z měřicího zařízení a kopií bloku A prokazatelně seznámen. Není tak důvodná námitka, že by nebyl seznámen s klíčovým důkazem, kterým je část A příkazového bloku. Jak už Nejvyšší správní soud uvedl výše, stěžovatel si musel být vědom i spáchaní přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu; byl přítomen u vypsání příkazového bloku a hned na místě obdržel jeho kopii, nečitelnost některé části pokutového bloku přitom nenamítal.

[33] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[34] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. listopadu 2025

L. S.

JUDr. Lenka Matyášová v. r.
předsedkyně senátu